

gaven zijn Heer en Koning zou kunnen dienen. En toch juist op dat oogenblik beschikte de Heere op geheel ongedachte wijze over hem, om hem te maken tot een heel ander instrument voor Zijn glorie. De Heere kwam Rudolph tegen op zijn nieuw ingeslagen weg en maakte hem krank. Krank, niet door een gewone krankheid maar door den . . . kanker. Ieder voelt, hoe bang dit Rudolph aangreep. Nu juist was hij, waar hij nooit meer gedacht had te zullen komen. Een nieuw zooveel rijker leven ontsloot zich voor hem. Maar immers, dan kon die krankheid niet ten doode zijn! En zoo scheen het dan ook te zullen loopen. Heidelberg liet heel Europa door verluiden, dat het 't tegengif tegen den kanker gevonden had. Rudolph was verrukt, toen hij het hoorde. Hij ging er heen. En er kwam beterschap. Men gaf hem goede hope. Dankbaar kwam hij terug, denkende nu zijn rijksten arbeid te kunnen aanvangen. Doch weer zette het kwaad op. Weer toog hij naar Heidelberg. En nog bleef hij vol hope, dat hem redding beschoren zou zijn, tot het ten derdenmale tegensloeg, en nu erger kwam opzetten, en zelfs het gebruik van keel en tong hem werd ontnomen. En toen naderde het einde. Zelf mocht ik hem nog even terugzien en mijn laatste bezoek brengen. Kort daarop was mijn vriend Rudolph niet meer.

Maar, en dit is nu hier het wondere, als vrucht van dien bitteren kanker heeft zich toen juist in die laatste weken in Rudolph een geloofskracht en een geloofsmoed ontwikkeld, waarop een ieder die ervan hoorde met deelnemende bewondering neerzag.